

INLEESTEKST LEERPAD FINANCIËLE EDUCATIE

De trein uit het Waasland rolde op een grijze septemberochtend het station van Gent binnen. De student keek uit het raam naar de stad die vanaf vandaag meer zou zijn dan een plek om eens te bezoeken. Hier zou gestudeerd worden, gewoond, gesport en gewerkt worden.

Het kot lag niet in de drukte van de typische studentenbuurt. Geen overvolle fietsstallingen, geen cafés op elke hoek van de straat. Het was een rustige wijk, een kleine twintig minuten fietsen van de campus. De huur was er een stuk vriendelijker voor het budget, en dat was uiteindelijk doorslaggevend geweest.

Het huis werd gedeeld met drie andere studenten. In het begin waren ze nog wat aftastend tegenover elkaar, maar al snel ontstond er een soort vanzelfsprekend ritme. Op de koelkast hing een vel papier met een simpele tabel: Boodschappenweek.

Elke week was iemand anders verantwoordelijk voor de inkopen in de buurtsupermarkt een paar straten verder.

Wanneer het de beurt van de student was, werd er meestal op woensdagavond met een lijstje in de hand naar de winkel gefietst: pasta, groenten, yoghurt, brood, soms een zak chips voor een filmavond. Niets luxueus, maar het werkte.

Naast de studie probeerde de student ook sportief te blijven. Eén of twee keer per week ging die naar de fitness. Daarnaast bleef atletiek een vaste waarde. Hardlopen langs de Gentse kanalen, lopen op een atletiekpiste net buiten het centrum — het hielp om het hoofd leeg te maken na lange dagen vol colleges en notities.

Toch was er één praktische uitdaging: de afstand.

De campus lag net ver genoeg om elke dag heen en weer te fietsen soms vermoeiend te maken, zeker wanneer het regende of wanneer er 's avonds nog training gepland stond. Steeds vaker speelde dezelfde gedachte door het hoofd van de student:

Misschien toch investeren in een elektrische fiets.

Het idee had iets aantrekkelijk praktisch. Minder tijd verliezen onderweg, minder uitgeput aankomen op training of in de les. Maar het bleef een afweging.

Gelukkig was er financiële ruimte om na te denken over zulke beslissingen. Sinds de achttiende verjaardag had de student volledige controle over het spaarboekje. Dat boekje was al jaren gevuld — ouders en grootouders hadden vanaf de kindertijd kleine bedragen opzijgezet.

Het saldo was intussen behoorlijk gegroeid.

Maar het geld gewoon laten staan voelde ook een beetje passief. De student dacht er steeds vaker over na om een deel ervan te beleggen. Niet speculatief, niet ingewikkeld. Gewoon iets dat op lange termijn rustig kon groeien.

De student wist wel één ding zeker: er was geen zin om elke dag beurskoersen te volgen of uren financiële websites door te nemen.

Studeren, sporten, het kotleven — dat nam al genoeg tijd in beslag.

Op zondag keerde de student meestal terug naar het Waasland. Niet alleen om thuis te zijn, maar ook om te werken. In de supermarkt van het dorp draaide de student al jaren mee. Kassawerk, rekken aanvullen, klanten helpen. Het was vertrouwd werk, en het bracht een stabiel extra inkomen op.

Tijdens de zomervakantie speelde er nog een ander idee.

Een job als animator bij een reisorganisatie.

Het klonk als een avontuur: werken in het buitenland, activiteiten organiseren voor vakantiegangers, nieuwe mensen ontmoeten. Misschien een zomer aan de Middellandse Zee, in plaats van tussen de winkelrekken.

Op sommige avonden zat de student op de kamer op kot, aan het kleine bureau onder het schuine dak, en dacht na over al die kleine keuzes die zich stilaan opstapelden:

* een elektrische fiets kopen of niet

* spaargeld investeren of gewoon laten staan

* in de zomer animator worden of meer uren werken in de supermarkt

Het waren geen grote levensvragen, maar wel de soort beslissingen die langzaam vorm gaven aan de toekomst.

Beneden in de keuken riep iemand:

“Wie heeft er morgen les om acht uur?”

De student glimlachte, schoof de stoel naar achteren en liep naar beneden.

Het kotleven ging gewoon verder — met boodschappenlijstjes, studieboeken en plannen die nog alle kanten uit konden.